

Chương 51

Ngược Dòng

Bách Điều Môn chuẩn bị cho Tô Thanh một cái bình giống như bình rượu, nhưng hiển nhiên bên trong không phải vật gì tốt. Còn không đợi nàng nghĩ ra đối sách, bọn thị nữ đã xông tới, không để nàng có cơ hội phản kháng đã đưa ly rượu tới bên miệng nàng.

Tô Thanh bắt đắ dĩ uống xong, trước mắt một trận choáng váng lập tức chìm vào bóng tối. Trước khi mê man, trong lòng nàng nhin không được thăm mắng một tiếng: “Nữ tử Nhan Oanh Nhi này quả nhiên không hoàn toàn tin tưởng nàng, đến bây giờ lại con mẹ nó chơi ngắm!”

Trong lúc hôn mê, Tô Thanh lờ mờ có thể cảm thấy có người loay hoay làm gì nàng nhưng mà đầu óc đau nhức kịch liệt khiến nàng không mở mắt ra được. Bất tri bất giác cũng không rõ đã qua bao lâu, khi tỉnh lại xung quanh một mảnh mờ tối, đưa tay không thấy được năm ngón.

Trong lòng bỗng xông lên cảm giác bất an, Tô Thanh giấ giữa muốn lên tiếng lại phát hiện toàn thân không có nổi một chút khí lực nào chứ nói gì đến há mồm, ngay cả nâng mí mắt cũng lực bất tòng tâm.

Cảm giác sợ hãi chưa từng có bao phủ toàn thân, Tô Thanh thấy lạnh cả người, trong lúc đang mơ hồ có cảm giác bất lực thì nghe một trận âm âm tiếng vang.

Tựa như có người bên ngoài xông thẳng vào, thanh âm quen thuộc của Ngọc Phi Giác bởi vì tâm tư xúc động mà có vẻ vặ vặ quý dặ: “Nhan Oanh Nhi, người quả nhiên ở chỗ này!”

Trong không gian yên tĩnh tiếng cười của Nhan Oanh Nhi phá lệ bén nhọn giống như dao nhọn đâm vào tai: “A, ngọc lang rất nhớ ta? Oanh Nhi cũng rất nhớ người a... Chỉ là ai ngờ ngọc lang lại bán mạng cho Nhiếp Chính Vương, thật là khiến Oanh Nhi hết sức thất vọng a...”

“Đến cùng là thất vọng vì bán mạng cho bốn vương hay là vì không ngờ sẽ gọi người tới thù mới nợ cũ tính luôn một lượt đây?”

Ngọc Phi Giác xuất hiện là vì Nhan Oanh Nhi ở đây nên Tô Thanh cũng không ngạc nhiên, nhưng mà khi cái thanh âm lạnh lạnh quen thuộc này rơi vào tai, trong lòng lại không nói nên lời là tâm tình gì.

Cuối cùng Tô Mạc vẫn không ngăn được hẳn...

Nếu như lúc này nàng thanh tỉnh chắc chắn sẽ nghĩ biện pháp khiến Cố Uyên tranh thủ rút lui, nhưng mà bây giờ ngoại trừ chú ý nghe ngóng động tĩnh bên ngoài nàng không thể làm được gì khác.

Nhan Oanh Nhi cười đến run rẩy cả người giống như nghe được chuyện rất buồn cười: “Sợ? Nếu ta sợ người, ta cần gì phải nhọc công dẫn người tới đây? Chỉ là không rõ cái sơn động ở Đồ Châu kia làm lẽ ra mắt, người có hài lòng không, Cố sư huynh?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt mấy người xung quanh ào ào kinh ngạc, thế cục vốn hết sức căng thẳng, giờ phút này trở nên khó lường.

Liễu Phương Hoa cau chặt lông mày, sắc mặt không vui: “Người gọi ai là sư huynh?”

Nhan Oanh Nhi cười nói: “Liễu sư tỷ, ta với người cùng là đồng môn, thái độ nghi vấn của người thật là khiến sư muội ta trái tim băng giá nha.”

Liễu Phương Hoa cá giận: “Ai cùng người là đồng môn!”

Nhan Oanh Nhi nói: “Ngoài Cố sư huynh ra, thiên hạ này còn có rất nhiều truyền nhân của sư phụ, sư tỷ vội vã phủi sạch quan hệ như vậy là không đúng, sao không hỏi Cố sư huynh một chút, hẳn nên rõ ràng hơn nhiều.”

Nàng vừa nói xong, mấy người trước mặt run sợ, lại thấy một bóng dáng rất quen thuộc với nàng đánh thẳng đến.

Đôi mắt Nhan Oanh Nhi nhoáng một cái, hơi hột hóa giải hơn nửa chiêu thức của hắn, không đếm xỉa tới gắt giọng: “Ngọc lang, đây chính là người không đúng. Tục ngữ nói tu mười năm được cùng thuyền, tu trăm năm được cùng gối. Huống chi ta cùng người có duyên phu thê, người nhẫn tâm hạ sát thủ như vậy quả thật làm ta hết sức đau lòng a...”

Lúc đầu chỉ biết hai người có khúc mắc tình cảm, không ngờ lại có danh phu thê, khiến mọi người ở đây có chút ngạc nhiên.

Nhưng thấy bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ, Ngọc Phi Giác tạm thời rơi vào thế hạ phong, càng thêm do dự không biết có nên tiến lên hỗ trợ hay không.

“Đều đứng yên đừng nhúc nhích.” Đối với ánh mắt của Liễu Phương Hoa, Cố Uyên vờ như không thấy, mắt nhìn người của Bách Điều Môn bên cạnh cũng chưa

hề có động tĩnh gì, trong lòng biết rõ chỉ cần bên hấn hơi có động tĩnh, Nhan Oanh Nhi sẽ ra lệnh sai người hành động, im lặng không lên tiếng dẫn xuống những người đang rục rịch muốn lên.

Ánh mắt hấn nhìn ra xa xa rơi vào trên người nữ tử nằm không nhúc nhích trong thạch quan.

Nàng một thân váy dài màu đỏ, phi thúy leng keng, nếu không phải trên khuôn mặt còn có chút sinh cơ, suýt nữa đã khiến người ta nghĩ nàng đã chìm vào giấc ngủ vô tận.

Thu hồi ánh mắt, lông mi Cố Uyên khẽ rũ xuống che phủ thần sắc trong đáy mắt.

Từ ngày Bộ Tiện Âm khắp người chật vật chạy đến báo tin nữ nhân này mất tích, hấn lựa chọn cùng Tuân Nguyệt Lâu mỗi người đi một ngã quay ngược trở lại, đến Hoài Châu lại thủy chung không có manh mối nào. Cho đến mấy ngày trước nhận được thư Bách Điều Môn cho người truyền tới, thậm chí chưa từng có nhiều thời gian an bài, hấn liền ra chỉ thị tới nơi này. Nhìn chung cả đời hấn, chỉ sợ đây là lần duy nhất hấn ra lệnh mà không suy tính đến hậu quả như thế. Nhưng mà bộ dáng Tô Thanh hiện tại khiến dự cảm xấu trong lòng càng ngày càng đậm, mơ hồ bất an.

Một tiếng nổ không lò vang lên, Ngọc Phi Giác chật vật ngã trên mặt đất.

Nhan Oanh Nhi mỉa mai nhìn hấn, tràn đầy khinh thường nói: “Ngọc lang, năm đó ngươi chưa từng thắng được ta, công lực hiện tại đã sớm phế hơn phân nửa, chẳng lẽ còn vọng tưởng có thể chiếm tiện nghi ta hay sao? Theo ta thấy, ngươi hận ta như vậy, không bằng đi hận cái chủ tử đến bây giờ cũng không muốn thay ngươi ra tay đi.”

Ngọc Phi Giác phun ra một búng máu, âm lãnh nhìn nàng, nói: “Việc riêng của bốn công tử, vốn không cần người khác nhúng tay, ngươi đừng hòng châm ngòi ly gián.”

“Đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn sĩ diện như thế.” Nhan Oanh Nhi ung dung thờ dài, chuyển ánh mắt về phía Cố Uyên: “Người cũng gặp rồi, xem cũng đã xem cẩn thận. Cô sư huynh đã cân nhắc về sau nên làm thế nào chưa?”

Cố Uyên nhàn nhạt hỏi: “Tĩnh kinh tán hay là Ngung tiên lộ?”

Nhan Oanh Nhi không nghĩ tới hấn còn nói được bình tĩnh như thế, khẽ cau mày, không khỏi có chút hoài nghi có phải nàng quá coi trọng nữ nhân này rồi không. Quan sát thần sắc hấn, đáp: “Cô sư huynh nhãn lực thật tốt, chúng ta đúng là cho cô nương này dùng Ngung tiên lộ.”

Người bị hạ độc này trong vòng một tháng mà không có giải dược sẽ vĩnh viễn mê man trong mộng cho đến khi cơ thể cạn kiệt, suốt đời bất tỉnh.

Thần sắc Cố Uyên vẫn như cũ không chút thay đổi, chậm rãi ngược mắt nhìn Nhan Oanh Nhi, không rõ hỉ nộ: “Nói đi, các người muốn gì.”

Nhan Oanh Nhi nghe vậy uyển chuyển cười một tiếng: “Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là trong tay ta có một bình dược cuối cùng năm đó sư phụ để lại, vì thỏa mãn nguyện vọng của lão nhân gia, chúng ta mới phải ra hạ sách này.”

Cố Uyên cười lạnh đến cực điểm, ánh mắt rơi vào bình dược phá lệ quen thuộc kia đã như một cái đầm sâu không thấy đáy: “Khó được sư phụ trước khi chết vẫn không quên ta, chỉ là, người thật xác định chỉ cần ta uống xong lọ thuốc này, các người sẽ có được thứ mình muốn sao? Dù sao đây cũng là thứ các người khổ sở tìm tòi nghiên cứu suốt 10 năm mà vẫn như cũ không hề có tiến triển.”

Sắc mặt Nhan Oanh Nhi hơi trắng, cười có chút miễn cưỡng: “Chuyện này không nhọc sư huynh quan tâm.”

Trong lúc hai người giằng co nhìn nhau chăm chăm, Liễu Phương Hoa không nhịn được nữa, nhìn Cố Uyên, nói: “Sư huynh, rốt cuộc là thế nào? Bách Điều Môn không phải đầu sỏ tàn sát cả nhà ta sao? Vì sao lại là sư huynh sư muội rồi?”

Cố Uyên trầm mặc rất lâu, Nhan Oanh Nhi cười lạnh: “Liễu sư tỷ cần phải cảm ơn người phụ thân danh khắp thiên hạ kia của người. Đừng nói là Bách Điều Môn chúng ta, ngay cả thủ hạ trong Thập Tam đình của Cố sư huynh, làm sao không phải xuất ra từ tay sư phụ?”

Lận Ảnh và Bộ Tiện Âm đứng bên cạnh Cố Uyên nghe vậy, thần sắc hơi ngưng trọng.

Kí ức khi còn bé của bất kì ai trong số bọn họ đều phá lệ xa lạ, nhưng có một loại cảm giác kí ức của bọn họ không có gì tốt đẹp cho nên không có ý muốn tìm tòi nghiên cứu qua. Bất kì ai cũng không nghĩ tới, thế nhưng lại có quan hệ với Liễu Thừa Ân đã bỏ mạng từ mười năm trước.

Nhất thời không ai lên tiếng.

Lô Tuyết Tùng từ đầu đến giờ vẫn chưa mở miệng, đột nhiên nói: “Yêu nữ dũng cảm, làm ra loại chuyện tà ma ngoại đạo này lại còn mưu toan hủy danh dự của sư huynh ta.”

“Ồ, thì ra là Lô đại học sĩ cũng ở đây a!” Sắc mặt Nhan Oanh Nhi vốn có chút ngưng trọng, sau khi nhìn thấy Lô Tuyết Tùng lại càng trở nên âm trầm, nở nụ cười quỷ dị, ngoái đầu nhìn lại Liễu Phương Hoa, ánh mắt âm trầm: “Liễu sư tỷ, người thực sự cho rằng phụ thân người là một học sĩ lòng mang thiên hạ giống như trong

truyền thuyết sao? A... thân là nữ nhi, chỉ sợ cũng chỉ có người còn chẳng hay biết gì.”

Sắc mặt Cố Uyên trầm xuống: “Không cần làm chuyện dư thừa.”

Nhan Oanh Nhi thấp giọng phân phó tỳ nữ bên cạnh hai câu, nhìn nàng rời đi, ngoái đầu nhìn về phía Cố Uyên, cười như không cười nói: “Đây cũng không phải chuyện dư thừa gì, chẳng lẽ người hi vọng người kia dù đã chết vẫn có thể đeo cái mặt nạ vạn người khen sao, Cố sư huynh?”

Đôi mắt Cố Uyên nhoáng một cái, thân sắc dần dần trở nên hờ hững.

Tỳ nữ kia trở lại mang theo một thứ khiến người ở đây chỉ cần nhìn một cái sắc mặt liền trắng bệch, duy chỉ có hân hời hợt liếc qua, đường cong khóe môi càng hờ hững.

Không một chút kinh ngạc, thậm chí không có nửa điểm động dung, giống như là đối với mấy thứ làm người ta chán ghét run rẩy này hẳn đã xem quá nhiều, nhiều đến mức chết lặng.

Nhan Oanh Nhi cười đã gần như có chút điên cuồng, nhìn Liễu Phương Hoa, trong mắt có một chút như là khoái cảm trả thù, có đóm lửa trên tức chớp động: “Liễu sư tỷ, người cũng biết, trong cái lồng sắt này là những thứ gì sao...”

Chương 52

Sự Thật Phơi Bày

Cho đến khi cái lồng sắt được đẩy ra chính giữa, mọi người mới lơ lơ phân biệt ra hình người từ trong đống huyết nhục mơ hồ đó, vì vậy sắc mặt mọi người vốn trắng bệch lại càng không có chút huyết sắc nào.

Người bị nhốt bên trong lồng, dựa theo thân hình có thể đoán ra là vài nữ nhân. Nhưng chẳng biết tại sao cốt cách có chút vận vẹo quý dị, cúi ở đó không nhúc nhích, không hề có sinh cơ.

Có xiềng xích trói các nàng lại nhưng không rõ là chịu trọng lực thế nào, dù nhìn to lớn chắc chắn nhưng vẫn bày ra một loại hình dáng khác thường.

Lô Tùng Tuyết nặng nề nhíu mày, thấp giọng nói: “Các người đều cẩn thận một chút, đề phòng có nổ. Ta ra ngoài an bài, ngăn ngừa hậu hoạn.”

Cố Uyên ngầm đồng ý đề nghị của hắn, nói: “Tự mình cẩn thận.”

Lô Tùng Tuyết gật đầu đáp ứng, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Nhan Oanh Nhi thấy có người rời đi cũng không có ý kiến gì, ánh mắt nhìn về phía Liễu Phương Hoa, cười nói: “Liễu sư tỷ, đây đều là sư muội của người, lúc này thần sắc người sợ hãi như vậy thật là khiến người ta lạnh tâm nha.”

Sắc mặt Liễu Phương Hoa cực kỳ khó coi, cắn chặt môi, nói: “Là các người biến nàng thành bộ dạng này?”

Phảng phất như nghe được trò cười, Nhan Oanh Nhi từ trên bậc thang đi xuống, đến trước lồng sắt bắt lấy lan can.

Tiếng thiết trầm trọng chấn động, người trong lồng tựa như chịu kích thích, đột nhiên ngẩng đầu lên lộ ra đôi mắt trống rỗng vô hồn, một miệng máu dữ tợn suýt nữa cắn vào ngón tay nàng.

Nhan Oanh Nhi nhấc tay, ánh mắt thương cảm nhìn người đang gằm thét trong lồng, lại nhìn hướng Liễu Phương Hoa, đạm mạc nói: “A, Liễu sư tỷ mặc dù vẫn không hay biết gì nhưng cũng đừng tùy tiện vu oan người tốt. Đây là thất bại phẩm bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ như rom rác, đều xuất từ tay sư phụ chúng ta, phụ thân người - Liễu Thừa Ân.”

Liễu Phương Hoa cơ hồ bật thốt ra: “Ngươi đừng ngậm máu phun người!”

“Ta ngậm máu phun người sao?” Nhan Oanh Nhi giận quá hóa cười, ngược mắt nhìn Cố Uyên nói: “Nếu không tin, sao không hỏi vị Cố sư huynh này đi? Phải làm một người đang sống sờ sờ biến thành bộ dạng này, trừ sư phụ ra, hẳn biết rõ nhất đi?”

Ánh mắt Liễu Phương Hoa nhìn Cố Uyên mang vài phần cầu khẩn, Cố Uyên khẽ liếc mắt nhìn về phía Nhan Oanh Nhi bình thản không dấu vết, ngữ điệu cũng không có chút phập phồng, nhàn nhạt nói: “Thì ra, mục đích của các ngươi là muốn khiến hẳn thân bại danh liệt sao?”

Mặc dù hẳn chưa đáp nhưng cũng đã lẳng lặng đưa ra đáp án.

Cho nên, vị phụ thân mà nàng vẫn luôn kiêu ngạo kia...

Sự thật đánh thẳng vào khiến đầu óc Liễu Phương Hoa trống rỗng, thân thể choáng váng, may có Ngọc Phi Giác đứng bên cạnh nhanh tay đỡ lấy mới không ngã ngồi dưới đất.

Thần sắc trong mắt Ngọc Phi Giác dị thường phức tạp, dư quang Nhan Oanh Nhi liếc qua tay hai người đang dìu nhau, khóe môi cong lên, đón ánh mắt của Cố Uyên, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ như vậy không tốt sao?”

“Không, rất tốt.” Ung dung trầm tĩnh nói một câu như vậy, Cố Uyên không bình tĩnh nhìn Liễu Phương Hoa như ngày thường mà chậm rãi đi lên phía trước.

Lận Ảnh lo lắng muốn ngăn cản, bị Bộ Tiện Âm kéo lại, yên lặng lắc đầu ngăn động tác của hẳn.

Cố Uyên đến trước lồng sắt nhìn bóng dáng người không ra người thú không ra thú, lạnh nhạt cong khóe môi, nói: “Liễu Thừa Ân vì tư lợi bản thân, ám hại hàng ngàn hàng vạn tính mạng. Hiện tại các ngươi lại lấy ra làm vật thí nghiệm, vậy có khác gì hẳn lúc trước đâu?”

Nhìn Nhan Oanh Nhi chột lóe kinh ngạc, hẳn từ từ gõ song sắt, ngữ điệu âm trầm mỉa mai: “Những nữ nhân này, nếu đã có thể sống đến hôm nay, không thể nào cho tới bây giờ mới bắt đầu cắn trả đi?”

Nhan Oanh Nhi vốn tưởng rằng người mà kiếp này Cố Uyên hận nhất là Liễu Thừa Ân, lại chưa từng nghĩ hẳn ở trong tình cảnh này còn có tâm tư cân nhắc chút chuyện nhỏ này, trong lòng tán thành nhưng cũng nhiều hơn vài phần cảnh giác.

Nàng nhìn Cố Uyên một cái, cười nói: “Vì tìm ra giải dược để trị tận gốc, chút hi sinh này có là gì? Chẳng lẽ sư huynh không muốn trừ bỏ tâm ma trong cơ thể mình sao?”

Cố Uyên nhìn gương mặt tươi cười có chút vặn vẹo trước mắt, đáy mắt càng âm trầm như hồ nước sâu, ngữ điệu không rõ hỉ nộ: “Chỉ muốn có giải dược, cả quãng đời còn lại được an bình, hay là còn muốn theo con đường của người kia, tiếp tục đi tới đích?”

Lời nói lạnh nhạt vừa dứt, không khí xung quanh càng thêm cô quái.

Nụ cười trên mặt Nhan Oanh Nhi cuối cùng cũng không duy trì được nữa, sắc mặt trầm xuống, ngữ điệu trong nháy mắt cũng trở nên âm hàn: “Ngươi làm sao biết được?”

“Những sợi dây nhỏ xuyên chuỗi xương cốt thi thể”, Cố Uyên lạnh nhạt nói, đến giờ phút này, lời nói vẫn như cũ bình thản đến cực điểm, “Các ngươi trăm phương ngàn kế muốn có được thánh phẩm của Cô Xạ Thành lần này, chỉ sợ cũng vì may thi thể mà thôi.”

Nhan Oanh Nhi vẫn cười như cũ: “Nếu ngươi đã nhìn thấu triệt như thế, ta cũng không cần che giấu nữa. Cố sư huynh là người từng trải, cũng biết, mọi người đã đi được đến bước này cũng không dễ, chẳng lẽ nhiều năm cực khổ như vậy, thật sự nói cho qua thì có thể cho qua sao?”

Nàng thoáng dừng một chút, ngoái đầu nhìn về phía lồng sắt, ngữ điệu kéo dài: “Nên biết, nếu như năm đó chúng ta không sống được, hiện tại chỉ sợ cũng giống bộ dáng các nàng đi?”

Nghe vậy, thần sắc Cố Uyên khẽ nhoáng một cái.

Không khí xung quanh quỷ dị như thế, hai người bọn họ nói chuyện tựa như cách ly với thế giới xung quanh khiến người khác khó có thể chen vào được.

Tô Thanh mặc dù đang hôn mê nhưng nội dung này giờ bọn họ nói nàng đều nghe không sót chữ nào, trong lòng dâng lên một trận sóng to gió lớn, thật lâu cũng không thể bình tĩnh.

Ai có thể nghĩ tới? Cảnh tượng quỷ dị này lại đều xuất phát từ tay Liễu Thừa Ân đã chết vào mười năm trước. Ân oán năm đó bởi vì thảm án mà dính líu cho tới bây giờ, mà nàng vốn nên là một người khách qua đường không hề có khúc mắc gì, hết lần này tới lần khác lại hãm sâu vũng bùn như thế.

Nhan Oanh Nhi muốn dùng nàng để uy hiếp Cố Uyên uống loại thuốc kì quái kia, trước kia nàng không rõ ràng lắm nhưng sau khi được A Nhuyễn hun đúc, đạo lý thuốc không thể uống bậy nàng vẫn hiểu.

Nên biết vạn nhất Cố Uyên thực sự biến thành những người khiến người ta sợ hết hồn hết vía này, phải làm sao bây giờ? Tô Thanh năm ở đó tưởng tượng nửa ngày, nàng thật sự khó có thể chấp nhận được a!

Trong lòng càng nghĩ càng sợ, cho dù toàn thân xụi lơ đến cả khí lực mở mắt cũng không có, Tô Thanh vẫn muốn cố gắng mạnh mẽ giãy giụa một chút, ít nhất có thể làm Cố Uyên nhận thấy rõ hiện trạng cũng tốt.

Nàng nín thở, âm thầm dùng sức, quả thực dồn toàn bộ sức mạnh lại, sau đó...

“Phốc...!”

Một tiếng động kì quái vang lên trong thạch thất trống trải, dư âm không dứt, mơ hồ còn có một loại hương vị sâu sắc khó nói nên lời.

Tô Thanh vốn ghen có chút đỏ mặt, giờ phút này hiển nhiên triệt để hồng thấu. Cũng may nàng đang trong trạng thái “hôn mê bất tỉnh” cho nên thân thể càng cứng lại không nhúc nhích.

Trầm mặc cô quái một hồi lâu, Cố Uyên hơi cong môi: “Xem ra, có người đã đợi hết kiên nhẫn.”

Lời vừa nói xong, cả người Tô Thanh đang nằm ngay đơ lập tức càng thêm không xong.

Rốt cuộc là từ nơi nào nhìn ra nàng không kịp đợi! Ý nàng chính là muốn đuổi hẳn đi được không!

Cố Uyên cũng không hiểu nội tâm buồn khổ rối rắm của nàng, ngược mắt nhìn Nhan Oanh Nhi, nói: “Ta làm theo lời người, giải độc cho nàng.”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh lập tức vang lên vài tiếng kinh hô “Không thể!”, Liễu Phương Hoa kéo ống tay áo hẳn, sắc mặt trắng nhợt nói: “Su huynh, thỉnh nghĩ lại!”

Nàng kéo rất căng, thậm chí vì dùng sức quá mức mà ngón tay hơi trắng mơ hồ có chút run rẩy.

Trong mắt có sợ hãi, có e ngại, cũng có cầu khẩn...

Cố Uyên lần đầu tiên thấy vị sư muội tâm cao khí ngạo lộ ra tâm tình như vậy, hơi sững sờ, lấy tay vỗ vỗ vai nàng nói: “Loại thuốc này cũng không phải lần đầu tiên uống, không có gì phải lo lắng.”

Dứt lời, hắn chậm rãi rũ mi xuống, đáy mắt không nhìn được có chút mê ly.

Đúng là không phải lần đầu tiên uống.

Quả thật đều không phải là hồi ức tốt đẹp gì...

Liễu Phương Hoa chưa từng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, ngoài mê mang còn có đau lòng.

Hết sức hiển nhiên, cho đến nay phụ thân nàng không phải bộ dáng mà nàng vẫn luôn thấy, giống như khoảng cách trời đất sụp đổ, nàng lại chỉ có thể mờ mịt phát hiện kì thật người bên cạnh đã bị tổn thương rất sâu. Nhìn những thứ thậm chí không thể được gọi là người trong lòng sắt kia, cảm giác sợ hãi khiến nàng không dám tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra.

Hai hàng nước mắt trong suốt rơi xuống, lời nói đến bên miệng chỉ có thể nghẹn ngào: “Su huynh, thật xin lỗi...”

Nhưng mà rất nhiều chuyện, một câu xin lỗi cũng không đủ để kết thúc.

Tay Cố Uyên đặt trên vai nàng khẽ dùng chút lực liền nhàn nhạt thu về. Ngược mắt, ý tứ sâu xa nhìn lướt qua Bộ Tiệp Âm cùng Lận Ảnh đang lo lắng cho mình, chậm rãi xoay người sang chỗ khác.

Nhan Oanh Nhi cười như không cười nhìn hắn, giọng điệu trêu chọc: “Thế nào, Cố su huynh dặn dò xong chưa? Thật không ngờ bên ngoài tung tin vệt Nhiếp Chính Vương lãnh tình tuyệt tính lại là một người đa tình như thế, thật không nghĩ tới a..., chặc chặc...”

Cố Uyên âm trầm nhìn thoáng qua, lời nói liền ngừng.

Hắn chuyển mắt nhìn hướng bóng dáng đang nằm trong động, nói: “Ta cần xác nhận.”

Nhan Oanh Nhi nghiêng người, chẳng nói đúng sai, nhường ra một lối đi.

Loại kịch độc này không ai khác có giải được, chỉ cần nam nhân này có tâm cứu người, nàng không lo lắng đối phương sẽ động tay động chân gì.

Chương 53

Thân Phận

Theo tiếng bước chân càng ngày càng gần, Tô Thanh không hiểu sao cảm nhận được một cỗ áp lực vô hình đang tiến lại gần. Ánh mắt giống như nhìn thấu triệt nàng từ trong ra ngoài, có loại tư vị khó nói nên lời.

Cuối cùng tiếng bước chân đến bên cạnh rồi ngừng lại. Nàng không khỏi nín thở tập trung suy nghĩ nhưng mà người kia đã đến bên cạnh nàng lại không có chút động tĩnh nào.

Qua thời gian rất lâu làm cho nàng suýt nữa hít thở không thông, chợt có một đôi tay bóp bóp mặt nàng, cảm giác đó khiến trong lòng nàng nhất thời dâng lên sóng to gió lớn.

...!!??

Tô Thanh chịu đủ tàn phá lại thế nào cũng không nghĩ ra Cố Uyên là phát điên cái gì, trong tình cảnh này mà còn nhàn hạ thoải mái chơi chà xát mặt nàng?

Đối với hành động của hắn, Tô Thanh không còn gì để nói, Nhan Oanh Nhi nhìn thấy hành vi của Cố Uyên, khóe miệng nhin không được cong lên.

Nếu không phải vừa rồi hắn nói muốn kiểm tra người, chỉ sợ còn thật cho rằng nơi này là chỗ nào đó rất thú vị. Nhưng mà, xác nhận nàng? Chà xát hăng say như thế, chẳng lẽ là sợ tìm người dịch dung giả dạng thành nàng hay sao?

Cuối cùng Nhan Oanh Nhi vẫn nuốt lời nói đến bên miệng xuống, thoáng rũ mắt, đúng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Ngọc Phi Giác, nhưng lần này lại không có mở miệng khiêu khích mà chỉ nhàn nhạt lướt qua.

Nhan Oanh Nhi có thể yên tâm lạnh nhạt chờ nhưng người khác thì không cách nào kiên nhẫn được như vậy.

Không để ý đến Bộ Tiện Âm ngăn cản, Lận Ảnh nhin không được nữa, hướng về phía Cố Uyên hô: “Vương gia không thể bị yêu nữ này uy hiếp, tuyệt đối không thể vì xúc động mà rơi vào quỷ kế, cho dù Thục cô nương trúng độc cũng chưa chắc không có cách giải...”

Cố Uyên chậm rãi ngẩng đầu nhìn hẩn một cái, ngữ điệu không vui nói: “Đây không phải là chuyện người có thể can thiệp vào, làm tốt phận sự của mình, không cần vượt quyền.”

Sắc mặt Lận Ảnh trắng bệch, cắn chặt môi mặt mũi tràn đầy lo âu, quay đầu lại thấy Bộ Tiện Âm đứng đó không nói một lời, không khởi thở không ra hơi: “Ngày thường không phải người suy tính kỹ lưỡng lắm sao? Trêu chọc những đại thần kia rất thuận buồm xuôi gió, sao đến thời điểm này lại thành tâm rồi?”

Ánh mắt Bộ Tiện Âm từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên, đối với Lận Ảnh nghi vấn cũng không có bao nhiêu phiền muộn, âm giọng nói: “Vương gia chúng ta xử sự thế nào người còn không rõ ràng sao? Thay vì ở đây hô to gọi nhỏ quá nhiều tâm tình Vương gia, chi bằng lưu ý động tĩnh của thủ hạ Bách Điều Môn cho tốt. Bằng không chờ đến lúc người của Cô Xạ Thành đến lại luống cuống tay chân để người chạy thoát.”

Lận Ảnh bị hẩn nói nghẹn, sắc mặt kinh ngạc: “Người khi nào thì phái người đi Cô Xạ Thành thông báo?”

Thần sắc Bộ Tiện Âm khẽ nhoáng một cái, nhẹ phun ra một câu: “A Mạc đã đi tìm Tuân thiếu chủ...”

Hẩn chậm rãi nhìn xung quanh, xem qua Ngọc Phi Giác bị trọng thương, Liễu Phương Hoa tinh thần không tập trung, chau mày hỏi: “Lận Ảnh, Lô học sĩ đã rời đi bao lâu?”

Lận Ảnh đánh giá thời gian một chút, trả lời: “Khoảng một canh giờ.”

Bộ Tiện Âm càng cau mày chặt hơn, ngữ điệu cũng có chút bất an: “Hình như hơi quá lâu rồi...”

Bên này Cố Uyên cũng buông lỏng bàn tay chà xát mặt Tô Thanh ra.

Tô Thanh chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, cảm thấy Nhan Oanh Nhi mấy ngày nay không hề ngược đãi nàng, hoàn toàn trái ngược với lời nói và hành động của Cố Uyên.

Nhưng mà đang lúc nàng đầy bụng bức tức oán thâm, chợt nghe một thanh âm trầm thấp cực nhỏ rơi vào tai, chỉ một mình nàng nghe được: “Ta biết rõ người tỉnh, hiện tại nghe rõ ràng cho ta, đợi đến khi uống thuốc giải xong lập tức đi ngay, vĩnh viễn không cần trở về, Tô Thanh.”

Nếu như những lời nói lúc trước là kim châm vào lòng nàng, như vậy hai chữ cuối cùng tựa như hai quyền nện vào đầu khiến nàng choáng váng, ngay cả khi Cố Uyên đã dần dần đi xa, cũng không có cách nào khiến tim đập gia tốc khôi phục lại được.

Trong đầu thật hỗn loạn, nếu không phải bây giờ toàn thân vô lực không thể nhúc nhích, chỉ sợ nằng bỏ chạy thục mạng!

Tình huống nào? Thành thật mấy ngày, vì sao Cố Uyên cũng đã tra được thân phận thật của nằng! Cái hắc điểm làm giả thân phận kia a a a! Thiệt thòi nằng ra giá cao mua dịch vụ tốt nhất, sao lại thành ra cái dạng kết thúc không hề báo trước này?

Hết sức hiển nhiên, Cố Uyên đã biết rõ tên nằng vậy nhất định cũng biết rõ thân phận của nằng, đồng thời cũng chứng tỏ nam nhân này biết rõ mục đích nằng trà trộn vào Nhiếp Chính Vương phủ, trăm phương ngàn kế tiếp cận hắn?

Trong đầu “Ong...” một tiếng, Tô Thanh nằm đó không nhúc nhích, chỉ cảm thấy mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh.

Trái với Tô Thanh nội tâm sóng to gió lớn, sắc mặt Cố Uyên không đổi nhìn Nhan Oanh Nhi, nói: “Đưa giải dược ra đây.”

Nhan Oanh Nhi nghe vậy cười khê: “Cố sư huynh tính toán như vậy có chút không công bằng, nếu đã nói là giao dịch, đương nhiên cần phải tiền trao cháo múc.”

Cố Uyên nói: “Người cũng biết nói là giao dịch, nếu đã liên quan đến những chuyện năm đó thì không cần thiết phải liên lụy người không liên quan.”

Nhan Oanh Nhi nhướn mày: “Ý của Cố sư huynh là?”

Cố Uyên nói: “Giải độc cho nằng, để bọn họ mang người rời đi. Ta không hi vọng để quá nhiều người chứng kiến, như vậy đối với cả ta và người đều tốt.”

Nhan Oanh Nhi do dự một lát, cảm thấy quả thật có lợi cho mình, cũng vui vẻ nhận lời: “Có thể.”

Dứt lời, nằng đi đến bên cạnh Tô Thanh, lấy trong hộp màu lam ra một viên thuốc, lưu loát nhét vào miệng Tô Thanh.

Tô Thanh bị động tác đột nhiên này khiến cho có chút không kịp phản ứng, vị thuốc nồng nặc gay mũi tràn vào miệng, cho dù nằng cố gắng muốn cưỡng chống một chút thần trí cuối cùng nhưng rốt cuộc cũng rơi vào hôn mê.

Nhan Oanh Nhi trở lại, thấy Cố Uyên cau mày, cười nói: “Dù sao cũng là đồng môn một thời gian, Bách Điều Môn cũng không phải hạng người bội bạc, huống chi vị cô nương này cùng chúng ta không thù không oán, chúng ta cần gì phải đui tận giết tuyệt đâu? Đợi một tiếng đồng hồ sau, dược hiệu tản đi, tự nhiên nằng sẽ tỉnh.”

Cố Uyên gật đầu, cuối người im lặng ôm lấy Tô Thanh, giao nàng vào tay Bộ Tiện Âm, lạnh nhạt an bài: “Các người mang nàng rời đi, ở bên ngoài chờ mệnh lệnh của ta.”

Bộ Tiện Âm nhìn hẩn, lại nhìn Nhan Oanh Nhi, suy nghĩ một lát, yên lặng gật đầu.

Lận Ảnh không thuận theo, sắc mặt khó coi nói: “Sao có thể để một mình Vương gia ở đây được? Quá mức nguy hiểm, tuyệt đối không có khả năng.”

Khóe môi Cố Uyên lạnh băng: “Sao, ta cũng không thể ra lệnh cho người sao?”

Lận Ảnh trầm mặc không nói, mặt mũi tràn đầy không cam lòng nhưng cũng không thể phản bác.

Lúc Cố Uyên quay đầu nhìn lại, thần sắc Liễu Phương Hoa vẫn có chút mờ mịt nhưng lời nói ra lại rất kiên định: “Sư huynh, hãy để ta lưu lại.”

Cố Uyên nói: “Bách Điều Môn sẽ không lấy mạng ta, người không cần...”

Liễu Phương Hoa ngắt lời hẩn, từng chữ từng chữ rõ ràng: “Ta hiểu người không muốn ta tham dự vào những chuyện này, nhưng mà, ta hiểu rõ một điều cho dù không muốn cũng phải đối mặt, cũng... phải biết rõ. Sư huynh, xin người để ta lưu lại, được không?”

Đáy mắt Cố Uyên có chút rung động, dời mắt khỏi người Liễu Phương Hoa, rơi vào Ngọc Phi Giác, trước khi hẩn mở miệng đã nói: “Người lưu lại.”

Ngọc Phi Giác đang muốn nói mấy “lời tâm huyết” lại bị nghẹn trở về, trong chốc lát trong mắt tràn ra một tia hưng phấn, âm áp, hiểu rõ. Dư quang liếc qua bóng dáng xinh đẹp của Nhan Oanh Nhi, vô thức duỗi tay mơn trớn một bên má, trong lòng có chút cảm giác khác thường - mặc dù bộ dáng vẫn ngoan tuyệt như cũ nhưng chẳng biết tại sao, lúc này hẩn nhìn nữ tử này khiến hẩn hồi tưởng lại bộ dáng năm đó khi mới gặp gỡ.

Nhan Oanh Nhi cười nhẹ nhìn đám tạp nhân lui ra ngoài, không gian xung quanh lập tức rộng hơn rất nhiều. Nàng lấy bình thuốc trong tay áo ra, cười dài nói: “Cố sư huynh, người đừng luôn ở đây hay muốn ta an bài cho người một nơi khác?”

Cố Uyên tiếp nhận, nhàn nhạt quét nàng một cái, nói: “Ở đây được rồi.”

Nhan Oanh Nhi không ngờ hẩn lựa chọn như vậy, hơi kinh ngạc, liếc qua Liễu Phương Hoa, nhin không được bật cười: “Nghe nói Cố sư huynh vẫn luôn hết sức bảo vệ Liễu sư tỷ, hôm nay thế lại trở nên không thương hương tiếc ngọc rồi?”

Cố Uyên nói: “Nếu nàng đã lựa chọn ở lại thì đã đảm bảo chuẩn bị tốt rồi.”

Nhan Oanh Nhi giễu cợt: “Chẳng lẽ ngươi không sợ lát nữa sợ ý sẽ làm sư muội bảo bối bị thương.”

Cố Uyên rũ mắt cũng không thể che hết lãnh quang nơi đáy mắt, ngữ điệu càng mỉa mai hơn: “Ta so với bất cứ ai trong các ngươi đều hiểu rõ hẳn nhất, hẳn không chỉ là bộ dáng trong tưởng tượng của các ngươi.”

Lời nói chắc chắn như thế khiến Nhan Oanh Nhi nhất thời có chút đắn đo, dứt khoát nói: “Bất quá là một ác ma máu lạnh tàn sát giết người mà thôi, còn có thể là bộ dáng gì?”

Cố Uyên nhàn nhạt liếc nàng một cái, cũng không nói tiếp.

Liễu Phương Hoa nhin không được hỏi: “Các ngươi đang nói tới ai?”

Nhan Oanh Nhi cười như không cười nhìn nàng, khóe môi cong lên quỷ dị: “Liễu sư tỷ chớ vội, ngươi rất nhanh có thể chứng kiến. Có lẽ ngươi sẽ phát hiện, kì thật ngươi chưa từng hiểu rõ vị sư huynh này đâu, ha ha ha...”

Tiếng cười lạnh băng xuyên thấu da thịt rót vào cốt tủy khiến không khí xung quanh càng thêm âm hàn lạnh lùng.

Liễu Phương Hoa vô thức túm chặt quần áo.

Trong chớp mắt Cố Uyên cầm bình thuốc ngựa đầu uống một hơi cạn sạch, có loại cảm giác bất an khác thường bao phủ toàn thân nàng, ánh mắt gắt gao nhìn hẳn không dám dời đi dù chỉ một chút.

Chương 54

Dược Hiệu

Thời điểm thuốc chảy qua khỏi cổ họng, có một cảm giác quen thuộc khó nhận từ trong cơ thể vọt lên, đầu đau đớn kịch liệt.

Thân thể Cố Uyên đột nhiên nhoáng một cái, Liễu Phương Hoa vẫn thủy chung chú ý hẳn, thấy vậy cuống quýt bước lên đỡ hẳn. Cúi đầu nhìn thấy trán hẳn chảy mồ hôi lạnh, cổ tay đau xót, là Cố Uyên ấn lên, ngón tay cấu thật sâu vào cổ tay nàng phảng phất như muốn khảm vào huyết nhục đau nhức làm nàng cắn chặt môi.

Chưa bao giờ thấy sắc mặt Cố Uyên trắng bệch như tờ giấy như thế, lại nhìn thấy đáy mắt hẳn như đang có sóng to gào thét, Liễu Phương Hoa ngược mắt nhìn chằm chằm Nhan Oanh Nhi, hung ác nói: “Người rớt cuộc cho sư huynh ta uống thuốc gì, mau đưa giải dược cho ta!”

Nhan Oanh Nhi tựa như là nghe được chuyện cười, che miệng cười đến run rẩy cả người: “Đây là thuốc mà vị phụ thân vạn người ngưỡng mộ của người cho Cố Uyên uống từ nhỏ, người hỏi ngược lại ta làm cái gì? Muốn giải dược? Nếu thực sự có giải dược thì cũng đã bị cha người mang xuống âm phủ rồi, sao có thể còn trong tay ta.”

Liễu Phương Hoa bị nghẹn sắc mặt tái nhợt, bị Cố Uyên kéo một cái suýt nữa theo hẳn ngã cắm đầu xuống đất. Nàng thu hồi suy nghĩ hỗn độn, dùng khí lực toàn thân nâng hẳn, đỡ hẳn chậm rãi nửa quỳ xuống.

Sợi tóc Cố Uyên rũ xuống, thờ dốc dồn dập, mỗi lần lại thâm trầm khiến người ta cảm thấy hết sức vất vả giống như có vật gì trầm trọng đè ở ngực, lồng ngực phập phồng gian nan dị thường, chút huyết sắc cuối cùng cũng dần rút đi. Hẳn cúi thấp đầu, mười ngón tay nắm ngày càng chặt, nhưng chỉ quỳ ở đó lộ ra bóng lưng phập phồng, rất lâu cũng không có động tác gì khác.

Liễu Phương Hoa khản trương mím môi đứng bên cạnh, không nói một lời nhìn chỗ cổ tay đã bị cấu rất sâu chảy máu, chỉ có thể lẳng lẳng cảm thụ được nam nhân bên cạnh thời khắc này đang chịu sự hành hạ không thể tưởng tượng nổi. Mặc dù không có bất cứ ngôn ngữ nào nhưng cánh tay hẳn run rẩy chứng tỏ hẳn đang cố nén đau nhức, phảng phất như toàn thân trải qua vạn vẹo gãy giữa khó có thể tưởng tượng được.

Ở thời khắc này Nhan Oanh Nhi lại trầm ổn lạnh nhạt ngoài dự đoán, không lộ ra chút ý tứ nôn nóng nào.

Ngọc Phi Giác thấy nàng từ đầu đến cuối đều nhìn Cố Uyên không chớp mắt, thần sắc khó phân biệt, sít sao cau chặt mày, trong lòng có loại cảm giác khác thường.

Xung quanh rất yên tĩnh, phảng phất như chỉ còn có tiếng thở dốc trầm trọng.

Không biết qua bao lâu, tựa như là bắt đầu yên tĩnh trở lại, ngón tay Cố Uyên nắm chặt cổ tay nàng cuối cùng cũng chậm rãi buông ra.

Liễu Phương Hoa mừng rỡ, thu hồi ánh mắt mờ mịt tan rã, vui vẻ nhìn hần: “Su huynh, ngươi có sao không?”

Lời nói chưa dứt, cảm đột nhiên bị hai ngón tay nắm, đang sững sờ đã bị người hung hăng kéo lên, xuyên qua mái tóc đen rơi lả tả là một ánh mắt gằn trong gang tấc vốn nên quen thuộc nhưng lúc này lại phá lệ xa lạ, thân thể nàng mơ hồ run lên, chợt phát hiện dưới ánh mắt soi mói lạnh lẽo như vậy, trong nháy mắt lại không nói được gì.

Sau đó, Liễu Phương Hoa liền chứng kiến đôi môi khô khốc kia chậm rãi nhếch lên, vẫn là thanh âm quen thuộc, nhưng ngữ điệu lại xa lạ đủ để tất cả mọi người run sợ: “Xem ra, Liễu sư muội hết sức quan tâm ta.”

Cho dù không có chút gió nào nhưng trong một cái chớp mắt này vẫn khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương, tứ chi cứng ngắc.

Liễu Phương Hoa bị hần giam cầm há hốc mồm, cưỡng chế trái tim đang đập điên cuồng, phát ra tiếng nói bạc nhược yếu kém: “Ngươi... là ai?”

Đáp lại nàng là khoe môi càng giương cao cùng với ánh mắt thâm thúy, trống rỗng, lạnh lùng như xem người chết, đầu lưỡi hần chậm rãi liếm qua đôi môi khô khốc, lời nói rõ ràng: “Ta, đương nhiên là sư huynh tốt của ngươi.”

Nhan Oanh Nhi cười khanh khách: “Cuối cùng cũng đợi được ngươi.” Dứt lời, nàng chậm rãi đi lên phía trước, nhưng còn chưa kịp đi bước thứ hai, lại có tiếng kêu gào lao đến trước mặt, nàng buộc phải lui về sau mấy bước, sắc mặt chìm xuống: “Ta hảo ý thả ngươi ra, ngươi đây là có ý gì?”

Cố Uyên chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng thâm thúy nhìn thẳng nàng, ngữ điệu lạnh lạnh: “Chỉ sợ ngươi tính sai rồi, cho đến bây giờ ta đều không quan tâm có đi ra hay không.” Hần giơ tay lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, bóng dáng quỷ mị xẹt qua, trong nháy mắt trong phòng tối đã tràn đầy tiếng kêu thảm thiết, chỉ chốc lát sau không khí đã tràn ngập mùi máu.

Tựa như thưởng thức mỹ vị, hần liếm qua vết máu tanh nồng trên lưỡi kiếm, đến gần Nhan Oanh Nhi, Cố Uyên rũ con mắt không hề có nhiệt độ nhìn nàng, duỗi tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt trắng bệch vì sợ hãi của nàng, cười như không cười nhếch môi: “Nếu đã muốn gặp ta như vậy, hiện tại cần gì phải cảm thấy sợ chứ?”

Nhan Oanh Nhi nghe vậy hơi khựng lại, trong khoảng cách bất cứ lúc nào cũng có thể bị người trước mắt không chế sinh tử này, không hiểu sao lại nở nụ cười: “Hắn nói không sai, người quả nhiên là một kẻ điên thích giết người. Nhưng người sai rồi, ta cũng không sợ người. Nếu không có ta trợ giúp, người cũng không sống được lâu.”

Đối với lời nàng nói, Cố Uyên chẳng đánh giá đúng sai, rũ mắt nhìn thoáng qua, trường kiếm nhẹ nhàng đặt lên họng nàng: “Như vậy, không biết người kia có từng nói cho người biết, ta, ghét nhất là bị người khác uy hiếp?”

Đây là thần sắc coi sinh mệnh như cỏ rác. Trong nháy mắt Nhan Oanh Nhi nhớ tới câu nói vừa nãy của nam nhân kia - hẳn không chỉ là bộ dáng trong tưởng tượng của các người...

Xác thực, hiện tại người trước mắt này không chỉ là ác ma mà rõ ràng chính là kẻ điên! Hắn không thèm để ý đến tính mạng của bất cứ ai, thậm chí kể cả, chính hắn.

Cảm giác sợ hãi từ sâu trong nội tâm vọt lên.

Đột nhiên xa xa một tiếng động khổng lồ động trời vang lên, ngay sau đó là cả thạch động bắt đầu quay cuồng rung chuyển kịch liệt. Bụi đất mù mịt bay lên phía con đường nhỏ thông ra ngoài, đất đá rơi hỗn độn, đường lui từ thạch động ra ngoài nổ tung sau đó âm ỉ sụp xuống.

Không lâu sau, xa xa lại có tiếng nổ vang lên không ngừng.

Mũi kiếm lạnh buốt nâng cằm nàng lên, Cố Uyên rũ mắt lạnh nhạt nhìn nàng, ngữ điệu không nhanh không chậm tựa như người bị vây khốn không phải là hắn: “Hết sức hiển nhiên, chuyện này không phải do người an bài.”

...

Đột nhiên xuất hiện tiếng nổ mạnh cũng kinh động mấy người vừa ra khỏi động, tiếng vang kịch liệt rung trời lở đất khiến Tô Thanh bỗng nhiên bị đánh thức. Đột nhiên xuất hiện ánh sáng nhất thời khiến nàng không thể mở mắt, dần dần mới nhìn rõ hai bóng dáng đang đưa lưng về phía nàng, lập tức bật thốt ra: “Bên trong này là chỗ nào? Lão gia đâu?”

“Người câm miệng cho ta!” Lận Ảnh tức giận gầm nhẹ một tiếng, nhìn cửa động âm ỉ sụp đổ, sắc mặt càng trầm thấp, đối với chuyện Tô Thanh tỉnh dậy căn bản không có nửa phần mừng rỡ, ngược lại còn thấy bực bội.

Vừa rồi nghe Cố Uyên phân phó mang toàn bộ nhân lực hộ tống cái nữ nhân này đi ra, không lâu sau mới gặp được Lô Tùng Tuyết đang vòng trở lại, nghe bọn họ kể lại liền giận dữ chửi mắng bọn họ một trận, vì an toàn của Cố Uyên liền dẫn người vội vã chạy vào động trợ giúp.

Bọn họ thân là Thập Tam đình không thể làm trái lệnh Cố Uyên, hiện tại Lô Tùng Tuyết vào trong viện trợ đương nhiên là chuyện tốt bọn họ cầu còn không được, nhưng mà ai ngờ người đi vào không bao lâu đã phát sinh vụ nổ trước mắt.

Lo lắng đè ép trong lòng hóa thành lửa giận, Lận Ảnh không nhịn được nữa, sắc mặt trầm thấp nhìn Bộ Tiện Âm: “Không phải người nói chắc chắn nữ nhân kia sẽ không động thủ với Vương Gia sao? Đây là chuyện gì xảy ra?”

Bộ Tiện Âm đứng giữa bãi đất trống xa xa nhìn bụi đất tung bay, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ nhưng ấn đường cau chặt thể hiện trong lòng hấn mớ hồ bất an. Tựa như không nghe thấy lời chát vắn bên tai, ánh mắt hấn chậm rãi xẹt qua cửa động, sâu không thấy đáy, không biết đã xảy ra chuyện gì, không hiểu sao lại có cảm giác kì quái.

“Cho dù làm trái mệnh lệnh ta cũng phải mang người đi cứu Vương gia ra!” Lận Ảnh thấy hấn không nhúc nhích không có động tĩnh gì, càng thêm tức giận mà không biết nói sao, nóng lòng một khắc cũng không đợi được, liền rút kiếm chuẩn bị trực tiếp xông vào.

Chưa đi được mấy bước lại bị Bộ Tiện Âm duỗi tay ngăn lại: “Không cần hành động thiếu suy nghĩ!”

“Hiện tại là lúc nào rồi, người còn bảo ta không hành động thiếu suy nghĩ?” Lận Ảnh tức quá hóa cười, bỏ qua tay hấn, cười lạnh nói: “Chẳng lẽ người thật sự đợi Vương gia xảy ra chuyện gì rồi mới bằng lòng không bày ra dáng vẻ này nữa sao?”

“Đã nói, người không cần hành động thiếu suy nghĩ.” Bộ Tiện Âm cau mày nhìn hấn, thấy Lận Ảnh cứ khăng khăng đòi đi, không thể không cưỡng chế ra tay ngăn lại.

Ai ngờ Lận Ảnh giận dữ trực tiếp rút kiếm ra, hấn không thể không đưa quạt ra đỡ, binh khí hai người chạm vào nhau, trong chốc lát đã đánh nhau thành một đoàn.

Lận Ảnh giận quá hóa cười, nói mát: “Đừng tưởng rằng là thủ lĩnh Thập Tam đình thì có thể tùy ý làm bậy, vừa vặn hôm nay để ta xem xem người rốt cuộc có năng lực gì mà có thể vững vàng đè đầu chúng ta!”

Tô Thanh ngây ra nhìn hai người bọn họ rút đao khiêu chiến, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản, vừa rồi mặc dù không nói rõ ràng nhưng có một điểm nàng nghe được rất rõ, chính là, Cố Uyên vẫn còn ở trong cái động kia.

Vụ nổ vừa rồi hiển nhiên không phải là động tĩnh nhỏ, nhất thời tâm nàng cũng lập tức vọt lên tới cổ họng, ngẩng đầu nhìn phía xa xa thấy có vài bóng người mờ mờ từ trong động đi ra, lập tức kinh hô: “Có người đi ra!”

Bộ Tiện Âm cùng Lận Ảnh nghe vậy, đều dừng động tác.

Chương 55

Chu Toàn

Từ trong đống phế tích chạy ra là nhóm người Lô Tùng Tuyết vừa mới vào, hiển nhiên bọn họ cũng bị vụ nổ liên lụy, lúc này khắp người chật vật đầy mảnh vụn. Tuy nói có thể thoát ra tốt hơn là bị chôn sống tại chỗ, nhưng vì bọn họ bị vây bên ngoài cho nên hoàn toàn mất liên lạc với đám người Cố Uyên bên trong cùng, nhất thời cũng không thể nói là tốt hay xấu.

Lô Tùng Tuyết ở trong bụi mù tầng tầng lớp lớp ho khan hai tiếng, xa xa thấy hai người vô duyên vô cớ đánh nhau, cất giọng nói: “Sao lại ở chỗ này đánh nhau? Nếu nhiều tinh lực quá chi bằng vào giúp một tay, đường ở giữa bị chặn lại, chỉ có thể tìm xem có đường khác để đi vào hay không.”

Lận Ảnh hỏi: “Lô học sĩ biết có đường khác đi vào sao?”

Lô Tùng Tuyết nói: “Vừa rồi thăm dò đã phát hiện hình như có một con đường nhưng cũng không chắc lắm. Hiện tại đường chính đã bị yêu nữ kia phong kín, không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể đi thử xem có được hay không.”

Lận Ảnh cơ hồ không hề nghĩ ngợi đã nói: “Vây còn chờ gì nữa, mau đi xem một chút. Yêu nữ Bách Điều Môn kia vây khốn Vương gia bên trong cũng không biết có âm mưu quỷ kế gì.” Nói xong đang chuẩn bị ra lệnh cho binh sĩ, bỗng nhiên trước mắt hiện ra một cái tay, Bộ Tiện Âm ngăn lại, lập tức nổi giận: “Họ Bộ, rốt cuộc ngươi có ý gì!”

Bộ Tiện Âm không nhìn hấn, ngược lại hỏi Lô Tùng Tuyết: “Vừa rồi lúc phát nổ, Lô học sĩ ở bên trong có phát hiện động tĩnh gì kì quái không?”

Lô Tùng Tuyết nghĩ một chút, nói: “Khi đó động bị sụp xuống, chúng ta tập trung tinh thần lui ra ngoài, cũng không phát hiện có gì kì quái.”

Bộ Tiện Âm nói: “Như vậy, vì sao Lô học sĩ một mực chắc chắn là Bách Điều Môn ra tay?”

Lận Ảnh thấy hấn hỏi như vậy thấy buồn cười: “Bộ Tiện Âm a Bộ Tiện Âm, trước kia ngươi tự xưng là thần cơ diệu toán, mưu trí vô song, hôm nay sao tự dung góc rồi? Vụ nổ này nếu không phải Bách Điều Môn an bài muốn cắt đứt liên lạc của chúng ta và lão gia, vậy thì còn ai vào đây?”

Bộ Tiệp Âm cười như không cười: “Chuyện này phải hỏi Lô học sĩ.”

Vừa rồi hẳn cảm thấy có chút không thích hợp, đến lúc thấy Lô Tùng Tuyết nháy mắt bỗng nhiên hiểu rõ.

Nên biết vụ nổ kia không phải một chút thuốc nổ bình thường có thể tạo nên được, nhưng lúc trước khi bọn họ vào động, rõ ràng đã kiểm tra kỹ càng dọc đường đi, nếu người của Bách Điều Môn cố ý ngấm bố trí bẫy rập để ám hại thì lúc kiểm tra đã sớm phát hiện. Nhưng lúc bọn họ vào động căn bản không có bất kì chỗ nào có thể để bọn họ gian lận.

Huống chi, con đường này nối thẳng đến cùng, một đường thông suốt căn bản không thấy bất cứ ngã rẽ nào, Lô Tùng Tuyết bất quá chỉ mang người tới kiểm tra qua làm sao có thể phát hiện những đường nhỏ khác, trừ phi ngay từ đầu hẳn đã rất quen thuộc với cái động này. Còn về vụ nổ, cũng chỉ có một mình hẳn rời đi một thời gian dài, hẳn quả thực có thể an bài.

Lận Ảnh nghe ngữ điệu của Bộ Tiệp Âm cũng mơ hồ phát hiện có chút không đúng, mặc dù không thể phân tích được như hẳn nhưng trong chớp mắt đã tràn ngập cảnh giác nhìn về phía Lô Tùng Tuyết, bàn tay vô thức nắm lấy chuôi kiếm bên người.

Lô Tùng Tuyết nhìn hai người bọn họ một cái, ung dung cười: “Bộ hiền chất đang nói gì vậy? Đúng như Lận hiền chất đã nói, nếu không phải Bách Điều Môn ra tay, ta làm sao mà biết còn ai có động cơ làm chuyện này?”

Muốn nói đến động cơ, Lô Tùng Tuyết là sư thúc của Cố Uyên, một đường nhọc lòng theo bọn họ đi điều tra, không có công lao cũng có khổ lao, vô duyên vô cớ bị nghi ngờ thật sự là không thể nói nổi.

Bộ Tiệp Âm nhìn vẻ mặt hẳn tràn đầy hoang mang, bộ dáng không giống giả bộ, nhất thời cũng có chút không chắc chắn.

Tô Thanh nhìn hai bên giằng co, vẫn như lọt vào sương mù, nhưng phía sau truyền đến một tiếng động rất nhỏ, vô thức quay đầu lại, đúng lúc có binh khí sắc bén đập vào mắt, lập tức hét lên: “Cẩn thận đằng sau!”

Lời còn chưa dứt, người kia đã tập kích lại đây, vũng vàng giam cầm nàng tại chỗ, lưỡi đao lạnh lạnh gác lên cổ.

Cảm giác mát gân trong gang tấc, tiếng thét chói tai đến miệng lập tức biết điều nén trở về, bởi vì chỉ trong chớp mắt này, nàng đã hiểu rõ, đột nhiên phong vân nổi lên, căn bản không ai có thể quản sống chết của nàng.

Ngoái đầu nhìn lại vị nam tử vẻ mặt lạnh lùng phía sau, nàng thản nhiên nở một nụ cười dễ thương: “Vị đại ca này, người cẩn thận chút, ta rất sợ đau...”

Cơ hồ trong nháy mắt này, một tốp người mai phục không rõ từ đâu đột nhiên nhảy ra, bốn phương tám hướng vây quanh bọn họ, dây dưa cùng một chỗ. Mắt thấy vài người đồng thời vây quanh, trường kiếm trong tay Lận Ảnh quét một cái như cầu vồng, chỉ chớp mắt đã đánh mấy người kia ngã liểng xiểng. Xoay người thay Bộ Tiện Âm ngăn cản tập kích phía sau, sắc mặt trầm thấp nói: “Lúc trước là ta cố tình gây sự, hiện tại bị người nói đúng.”

Bộ Tiện Âm không nghĩ thời điểm này hắn còn rối rắm vấn đề đó, có chút dở khóc dở cười. Nhìn địch thủ liên tiếp vọt tới, không rảnh cùng hắn tranh luận đề tài này nữa, thấp giọng nói: “Đợi lát nữa ta nghĩ cách dẫn bọn họ đi, người có rảnh thì cứu Thục cô nương về Cô Xạ Thành trước đi.”

Lận Ảnh nghe vậy, không vui nói: “Tại sao không cùng đi?”

Bộ Tiện Âm nói: “Xem tình hình trước mắt, người Lô Tùng Tuyết ngậm an bài không có 200 thì ít nhất cũng có 100, nhân thủ của chúng ta có hơn phân nửa là người của Lô phủ, người mình nhất định không tới 20 người, không thể dễ dàng phá vòng vây ra ngoài.”

Lận Ảnh buồn bực nói: “Cho dù muốn có người hiệp trợ người phá vòng vây cũng phải để ta đi. Công phu mèo cào của người, đừng để đến lúc đó tự mình khó bảo toàn.”

Bộ Tiện Âm cười nói: “Khẳng định là tự thân khó bảo toàn rồi, nhưng mà phải là ta đi làm mới mới được. Thứ nhất, cần phải mang Thục cô nương rời đi, lấy thân thủ của ta không thể bảo đảm. Thứ hai, nêu để người nghĩ cách dẫn Lô Tùng Tuyết đi, lấy đầu óc ngu si tứ chi phát triển của người, không chừng lại toàn quân bị diệt, ai cũng không thể thoát thân.”

Lận Ảnh bị hắn nói nghẹn, một bụng oán khí lại không phản bác được câu nào, lập tức đập một cước vọt lên, trước khi đi còn không quên trầm giọng dặn dò: “Người tự mình cẩn thận một chút, người mà chết ở đây cũng đừng trách vị trí thủ lĩnh Thập Tam đình rơi vào tay ta.”

Bộ Tiện Âm nghe vậy sững sờ, gương mặt nhìn bóng dáng kia bay đi, giống như con rồng trong chốc lát lao lên đầu trận tuyến, trong mắt mơ hồ có ý cười. Xoay người tiếp chiêu, hướng về phía Lô Tùng Tuyết mỉm cười cao giọng nói: “Lô học sĩ, dọc đường đi hình như chúng ta không có chỗ nào đặc tội với người đi, cần gì phải bỏ đá xuống giếng, chặt đứt đường lui?”

Lô Tùng Tuyết nhìn mấy người như khốn thú lần nữa đánh lui một lớp tiên công, chậm rãi giơ tay lên, ngừng thế tấn công phía sau, cười tủm tỉm nhìn hắn: “Lúc trước ta đã nói, làm bất cứ chuyện gì cũng phải có động cơ, ta đương nhiên cũng không ngoại lệ. Các người xác thực là không có hành động nào đặc tội ta, nhưng nói đến động cơ, chỉ sợ phải quay ngược lại mười năm trước.”

Bộ Tiệp Âm thu hồi quạt xếp, phong ba vừa rồi cũng không ảnh hưởng đến khí độ nhàn nhã của hắn, sợi tóc hơi rối loạn hơn ngày thường lại thêm vài phân phong thái. Hắn khẽ nheo mắt, mở miệng: “Chắc hẳn động cơ của Lô học sĩ có liên quan tới Liễu thị.”

Trong mắt Lô Tùng Tuyết chợt lóe kinh ngạc, dần dần lộ ra tán thưởng: “Bộ Tiệp Âm đứng đầu Thập Tam đình quả nhiên danh bất hư truyền. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nhân vật khiến sư huynh ta năm đó vừa ý, cho dù mượn quyền lực của Cố Uyên để thoát thân, sao có thể là vật phạm được?”

Vẻ lạnh nhạt trên mặt Bộ Tiệp Âm trong nháy mắt có hơi rạn nứt, nhưng khóe môi vẫn treo nụ cười vui vẻ, tựa như thưởng thức tựa như thở dài, lẩm bẫm nói: “Thật không nghĩ tới, thì ra thân thể cô nhi của ta lại có một đoạn thuyết pháp như thế.”

Thanh âm hắn nhàn nhạt, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn Lô Tùng Tuyết, dư quang lại thỉnh thoảng nhìn vị trí bên cạnh phía sau.

Cơ hồ trong nháy mắt Lận Ảnh lướt qua đám người, Tô Thanh vốn nhu thuận như con chim nhỏ đột nhiên bạo phát, vừa ngẩng đầu hung hăng cắn vào tay cầm chuỗi kiếm của nam nhân kia.

Một ngum này cơ hồ dùng tất cả khí lực của nàng, đầu răng khảm sâu, đầu đến nỗi lực tay của tên kia buông lỏng, vốn định giơ tay quăng ra một bạt tai, kết quả chỉ nghe được âm thanh vật gì đó bị cắt rời.

Trong nháy mắt máu văng tứ phía, hắn chỉ thấy một cánh tay bị chặt đứt bay qua trước mặt, rơi trên mặt đất vẫn còn run rẩy vài cái.

Đau nhức kịch liệt vọt lên khiến trước mặt hắn tối sầm, lập tức hôn mê.

Qua một thời gian bị hun đúc, hình ảnh máu me dữ tợn trước mắt này nghiêm nhiên chỉ là bình thường, Tô Thanh mặt không đổi sắc tim không đập loạn đã bị Lận Ảnh ôm vào ngực đột phá ra ngoài. Gió bên tai gào thét, nàng liếc mắt nhìn lại thấy Bộ Tiệp Âm đơn độc đứng đó, khó tránh khỏi có chút lo lắng.

Mặc dù nàng biết Tô Mạc nhất định tìm mọi cách đi tìm Tuân Nguyệt Lâu xin giúp đỡ, nhưng bởi vì vẫn luôn trong trạng thái mê man nên căn bản không rõ đã qua bao nhiêu ngày. Vốn nàng để cho Tô Mạc thoát thân là cho rằng có thể khiến Cố Uyên đi mượn lực lượng của Cô Xạ Thành, ai ngờ hai người bọn họ lại mỗi người một ngã, càng không ngờ bọn họ cầu viện Lô Tùng Tuyết lại mang lòng mưu mô.

Giờ phút này, nàng chỉ có thể hi vọng Tô Mạc tìm được viện binh sớm một chút.

Mắt thấy sắp thoát ly được trận chiến, sau lưng đột nhiên tiếng cười buồn rười rượi của Lô Tùng Tuyết: “Các người thật cho rằng có thể dễ dàng rời đi sao?”